

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 15 maart 2011 in zaak nr. 10/37581 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 april 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om afgifte van een document als bedoeld in artikel 9 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) waaruit rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, afgewezen.

Bij besluit van 7 oktober 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 april 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Bij het besluit van 7 oktober 2010 is de afwijzing van de aanvraag van de vreemdeling om afgifte van een document als bedoeld in artikel 9 van de Vw 2000 van 7 april 2010 gehandhaafd. Aan dat besluit is ten grondslag gelegd dat de vreemdeling en zijn gestelde partner (hierna: referente) geen deugdelijk bewezen duurzame relatie onderhouden.

2.3. In de grieven 2 en 4, in hun onderlinge samenhang bezien, klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat gegeven de twee geringe tegenstrijdigheden, die door de minister geconstateerd zijn, afgezet tegen de vele met elkaar op details overeenkomende verklaringen van de vreemdeling en referente, de minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de gestelde duurzame relatie onaannemelijk wordt geacht. De minister betoogt daartoe dat de vreemdeling en zijn partner op verscheidene punten tegenstrijdig hebben verklaard, hetgeen ook is onderkend door de vreemdeling die tijdens de hoorzitting naar aanleiding van het ingediende bezwaar heeft verklaard dat referente verkeerde antwoorden heeft gegeven. Hoewel de tegenstrijdigheden niet uitputtend zijn opgesomd in de besluitvorming, volgen die wel uit het verslag van de hoorzitting van 23 maart 2010, aldus de minister. Voorts klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, gegeven de - summiere - tegenstrijdigheden, het in de rede had gelegen een nader onderzoek, zoals een huisbezoek, in te stellen. De minister betoogt daartoe dat hij in onderhavige zaak juist aanleiding heeft gezien voor het in de bezwaarfase opnieuw horen van de vreemdeling en referente en dat op grond van die

hoorzitting voldoende aanknopingspunten waren voor de conclusie dat niet aannemelijk is dat de vreemdeling en referente een duurzame relatie onderhouden.

2.4. In het besluit op bezwaar van 7 oktober 2010 heeft de minister onder meer overwogen dat de vreemdeling en referente over hun - gestelde - woonsituatie tegenstrijdige dan wel summiere verklaringen hebben afgelegd en dat van het gehoor, gehouden op 23 maart 2010, een verslag is opgemaakt dat als ingelast en herhaald moet worden beschouwd. Uit dat verslag blijkt dat de vreemdeling en referente in het gehoor geconfronteerd zijn met een aantal tegenstrijdigheden in de door hen afgelegde verklaringen, waaronder het niet overeenkomen van door hen getekende plattegronden van de woning. Daarnaast is de minister in het besluit van 7 oktober 2010 uitdrukkelijk ingegaan op de geconstateerde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over het al dan niet aanwezig zijn van een televisie en een raam in hun slaapkamer. Gelet op de tegenstrijdige verklaringen en gezien de inhoud van hun bezwaarschrift heeft de minister aanleiding gezien om de vreemdeling en referente op 21 juli 2010 wederom te horen. Referente heeft zonder voorafgaande afmelding van die gelegenheid geen gebruik gemaakt.

2.5. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister zich op het standpunt mocht stellen dat niet aannemelijk is dat de vreemdeling en referente feitelijk samenwonen en een gemeenschappelijke huishouding voeren, aangezien zij op diverse punten tegenstrijdig, althans verschillend, hebben verklaard. Van partners die een gemeenschappelijke huishouding voeren mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij over aspecten van die huishouding en over hun woonsituatie eenduidig kunnen verklaren. In aanmerking genomen dat de vreemdeling en referente in de gelegenheid zijn gesteld hun bezwaren toe te lichten, referente van die gelegenheid geen gebruik heeft gemaakt en de vreemdeling geen afdoende verklaringen heeft gegeven voor de tegenstrijdige verklaringen, heeft de minister zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, lag het onder die omstandigheden niet op de weg van de minister om in het kader van de besluitvorming tevens een huisbezoek te laten plaatsvinden. Derhalve heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat het besluit wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht dient te worden vernietigd. De grieven slagen.

2.6. Hetgeen de minister overigens in hoger beroep heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking.

2.7. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Over het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 7 oktober 2010 wordt overwogen dat, voor zover met het vorenoverwogene niet op de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden is beslist, aan deze gronden niet wordt toegekomen. De rechtbank heeft over deze gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen de vreemdeling in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van nauwe verwevenheid tussen het oordeel over deze gronden dan wel onderdelen van voormeld besluit waarop ze betrekking hebben, en

hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze gronden vallen thans diensgevolge buiten het geschil.

2.8. Het inleidend beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 15 maart 2011 in zaak nr. 10/37581;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

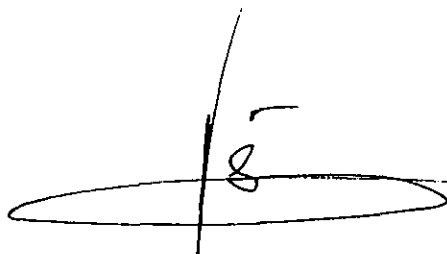
w.g. Peute
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 juni 2012

391.

Verzonden: 22 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser